

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Anny Elexovej a JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, v právnej veci žalobcu : **E. s.r.o.**, IČO: X., so sídlom H. č. 3, X., zast. : *Mgr. P. N.*, advokátom so sídlom N. č. 3, X. B., proti žalovanému : **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, so sídlom Nová ulica č. 13, 975 04 Banská Bystrica, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu v daňovom konaní, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 16. novembra 2006 č.k. 14 S 33/2006-54, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 16. novembra 2006 č. 14 S 33/2006-54 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi sa právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Žalobca je povinný zaplatiť súdny poplatok vo výške 10.000,- Sk v lehote do 10 dní od doručenia rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Rozhodnutím č. : I/224/12610-84444/2005/990920-r zo dňa 24.11.2005 žalovaný ako odvolací daňový orgán potvrdil odvolaním napadnutý dodatočný

platobný výmer Daňového úradu Šaľa č. j. 618/230/786-25519/2005/Ald zo dňa 06.09.2005, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie júl 2002 v sume 27.600,-- Sk s odôvodnením, že prijaté zdaniteľné plnenie deklarované daňovými dokladmi nebolo prijaté v zmysle § 20 ods. 1 písm. a) zákona č. 289/1995 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej v texte rozsudku len „zák. č. 289/1995 Z.z.“) za účelom uskutočňovania zdaniteľných plnení žalobcu a ani sa zdaniteľné plnenie v zmysle § 20 ods. 2 písm. a) cit. zákona neuskutočnilo, a preto žalobca podľa žalovaného nemá nárok na odpočet dane z týchto zdaniteľných plnení.

Táto skutočnosť správcovi dane vyplynula ako záver z vykonanej daňovej kontroly, pričom bolo zistené, že prijaté zdaniteľné plnenie – hydraulická ruka na drevo Essel 80, r.v. 1993, hoci podľa údajov uvedených dňa 10.07.2002 vo faktúre č. 0110072002 mala byť zakúpená od spoločnosti M. T., s.r.o. so sídlom v P., tak podľa výpovede p. M. M., konateľa uvedenej spoločnosti, uvedenej nielen do zápisnice zo dňa 27.06.2005, ale aj opakovane dňa 17.10.2005, nemohla byť od tejto spoločnosti zakúpená, lebo uvedenú faktúru nevystavil, spoločnosť od 17.01.2002 nevykonáva žiadnu činnosť, nevedie účtovnú agendu, s uvedeným tovarom nikdy neobchodovala. Navyše podľa p. M. M. podpis a pečiatka na sporných dokladoch nie sú jeho, sú sfalšované, a preto sú preňho neznáme.

Podľa žalobcu daňový subjekt si môže odpočítať daň z pridanej hodnoty iba vtedy, ak splní podmienky uvedené v § 20 ods. 1 a 2 písm. a) až d) zákona č. 289/1995 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 289/1995 Z.z.“). Faktúra, ktorou daňový subjekt uplatňoval svoj nárok na odpočet dane, však nebola vystavená platiteľom dane a údaje v nej sú neplatné.

Žalovaný záverom uviedol, že nielen vykonal všetky potrebné úkony, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadou voľného hodnotenia a podľa jeho mienky boli dodržané všetky zásady daňového konania.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca žalobu zo dňa 30.01.2006.

Krajský súd ako súd prvého stupňa žalobu s poukazom na jej nedôvodnosť zamietol s odôvodnením, že žalovaný správny orgán po právnej stránke posúdil vec správne. Vo svojom odôvodnení sa stotožnil so skutkovými zisteniami a právnymi závermi žalovaného, nakoľko žalobca nepreukázal spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti o tom, že v konkrétnom prípade sa daň zaplatila platiteľovi, ktorý uskutočnil zdaniteľné plnenie. Nakoľko

žalobca neunesol dôkazné bremeno, nebol mu uznaný nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty.

Vo včas podanom odvolaní zo dňa 20.12.2006 (č.l. 59) proti rozsudku prvostupňového súdu žalobca poukázal v zmysle § 205 ods. 2 písm. c) O.s.p., že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávne zisteného skutkového stavu.

Predovšetkým tvrdenie konateľa spoločnosti M. T. s.r.o. označil za pochybné, lebo už tie skutočnosti, že spoločnosť nevedie účtovnú agendu, nevykonáva činnosť a nepredložila účtovnú závierku do Zbierky listín, poukazujú na jej nedôveryhodnosť.

Takisto spochybnil výpoveď konateľa spoločnosti M. T. s.r.o. z dôvodu, že bola realizovaná žalovaným bez prítomnosti žalobcu alebo jeho právneho zástupcu z dôvodu oneskoreného doručenia písomného oznámenia o výsluchu.

Okrem toho krajský súd nedoplnil dokazovanie, tzn. nevykonal porovnanie faktúr, ani overenie pravosti podpisov, a ani nezisťoval, či sa predmetná mechanická ruka nachádza v majetku žalobcu.

Taktiež žalobca pri kritike nesprávnosti právnych záverov krajského súdu poukázal na to, že žalobcom navrhnuté a predložené dôkazy súd nezobral do úvahy, a naopak konštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno.

Navyše žalobca uviedol, že krajský súd nesprávne právne posúdil vec, pričom s odkazom na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici (judikát publikovaný v zošite č. 7 na str. 244) zdôraznil hodnovernosť svojich dôkazov, ktorými mali byť preukázané všetky relevantné skutočnosti požadované v zmysle zák. č. 289/1995 Z.z.. Takisto zdôraznil, že zo strany správcu dane došlo k porušeniu zákona, nakoľko v zmysle § 44 ods. 6 písm. b) zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov (ďalej len na účely tohto rozsudku iba „zák. č. 511/1992 Zb.“) správca dane vydá dodatočný platobný výmer, ak sa daň zistená po daňovej kontrole odlišuje od dane uvedenej v daňovom priznaní. Žalobca však mal zato, že žalovaný nezistil žiadny rozdiel od dane uvedenej v daňovom priznaní.

S ohľadom na uvedené žiadal napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že napadnuté daňové rozhodnutie sa zrušuje a vec sa vracia žalovanému na ďalšie konanie s priznaním náhrady trov konania.

Z vyjadrenia žalovaného zo dňa 12.07.2007 vyplýva, že sa pridrižiava v plnom rozsahu svojho vyjadrenia z 09.05.2006, nakoľko žalobca v odvolaní neuviedol nové námietky ani právne relevantné dôvody, prečo by sa mal rozsudok krajského súdu zrušiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) po oboznámení sa s hore uvedenými skutočnosťami preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolacích bodoch postupom podľa § 212 a nasl. ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou (právnym zástupcom účastníka konania) v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 3 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok krajského súdu je vydaný v súlade so zákonom, a preto ho postupom podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Najvyšší súd sa celkom stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom.

Nie je pravdou tvrdenie žalobcu, že krajský súd mal vykonať dokazovanie zamerané na porovnanie faktúr ani overenie pravosti podpisov, a ani nezistoval, či sa predmetná mechanická ruka nachádza v majetku žalobcu. Naopak, v zmysle § 250i ods. 1 v spoj. s § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p. súd iba preskúmava napadnuté rozhodnutie správneho orgánu, a preto zásadne vychádza zo skutkového stavu, ktorého zistenie je v pôsobnosti správneho orgánu.

Jedinou výnimkou z takto naznačeného pravidla predstavujú veci vymenované v ust. § 250i ods. 2 O.s.p., tzn. veci vyplývajúce z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov alebo sankcia vyplývajúca z administratívnoprávneho vzťahu. Potom súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Takáto situácia však v predmetnej veci nenastala, a preto Najvyšší súd súhlasí s postupom krajského súdu, ktorý vychádzal iba zo skutkových záverov predložených žalovaným.

Podľa § 20 ods. 2 zák. č. 289/1995 Z.z. v znení platnom v čase vystavenia predmetnej faktúry č. 0110072002 (tzn. dňa 10.07.2002) má platiteľ nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty, ak

- a) sa zdaniteľné plnenie uskutočnilo,
- b) daň na vstupe zaúčtoval,
- c) daň zaplatil platiteľovi, ktorý uskutočnil zdaniteľné plnenie,
- d) má daňový doklad alebo zjednodušený daňový doklad, ktoré vyhotovil platiteľ, a doklad o zaplatení dane, pričom dokladom o zaplatení dane v prípade, že daň na vstupe je 200 000 Sk a viac, je len doklad o bezhotovostnej platbe uskutočnenej prostredníctvom banky, alebo doklad o platbe na pošte poštovou poukážkou.

Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že jednou zo striktno zákonom požadovaných právnych skutočností, na existenciu ktorých sa viaže vznik práva žalobcu na odpočet dane z pridanej hodnoty, je uskutočnenie zdaniteľného plnenia od konkrétne určeného platiteľa dane z pridanej hodnoty (nepriamo uvedené pod písmenom a/ a c/ hore citovaného ustanovenia).

Najvyšší súd však súladne s krajským súdom zastáva právne stanovisko, že z pripojeného administratívneho spisu žalovaného nado všetky pochybnosti vyplýva, že žalobca túto podmienku nesplnil.

Otázka uskutočnenia zdaniteľného plnenia, v prejednávanej veci ide konkrétne o kúpu hnutelnej veci (tvrdené nadobudnutie mechanickej ruky od spoločnosti M. T. s.r.o.) sa rieši v § 13 ods. 1 písm. a) zák. č. 289/1995 Z.z. hore cit. znení tak, že pri predaji tovaru je to deň dodania tovaru, a to aj vtedy, ak k zmene vlastníckeho práva podľa kúpnej zmluvy dôjde až zaplatením tovaru.

Najvyšší súd na tomto mieste uvádza, že platiteľ dane pri uplatňovaní svojho nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty jednoznačne deklaruje voči správcovi dane, že obsah kúpnej zmluvy bol skutočne realizovaný a tovar bol reálne dodaný od konkrétne označeného platiteľa dane z pridanej hodnoty, tzn. že je preukázaná existencia obojsmerného účtovného, daňového a právneho vzťahu medzi poskytovateľom a nadobúdateľom zdaniteľného plnenia tak, ako to predpokladá zákon o dani z pridanej hodnoty; v tomto konkrétnom prípade kúpy tovaru, kde u menovanej kategórie ako charakteristický sprievodný znak prevažujú dôveryhodné záznamy osvedčujúce výdaj a príjem tovaru na obidvoch stranách.

Túto skutočnosť potom nie je možné preukázať iba predložením daňového dokladu a osvedčením existencie tovaru u daňového subjektu. Dôkazného bremena sa môže žalobca zbaviť iba vtedy, pokiaľ sa z jeho skladovej alebo inej jeho evidencie dá nado všetky pochybnosti vyvodiť záver o tom, že spoločnosť

M. T., s.r.o., ako subjekt uvedený dňa 10.07.2002 na faktúre č. 0110072002, bol tým zmluvným partnerom žalobcu, ktorý uskutočnil zdaniateľné plnenie, predmetom ktorého bola dodávka predmetnej mechanickej ruky tovaru.

Najvyšší súd je však nútený konštatovať, že toto žalobca nevykonal a navyše žalovaný v súlade s § 29 ods. 8 zák. č. 511/1992 Zb. v hore cit. znení nepredložil dôkazy, ktoré by oprávnenosť jeho daňového nároku potvrdili. Potom je celkom chybné tvrdenie žalobcu, že úlohou konajúceho krajského súdu, poprípade správcu dane je spoľahlivo zistiť skutkový stav, ktorý by mal podľa tvrdenia žalobcu svedčiť v jeho prospech. Naopak, základnou úlohou správcu dane v procese dokazovania je zhromaždiť dôkazy, a to aj svedčiace v prospech žalobcu, ktoré preukazujú skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie výšky dane (tzn. daňovej povinnosti), a nie položiek znižujúcich daň, ktoré naopak preukazuje daňový subjekt, tzn. v konkrétnom prípade žalobca.

Ďalej ako celkom irelevantnú vyhodnotil Najvyšší súd námietku, že tvrdenie konateľa spoločnosti M. T. s.r.o., treba označiť za pochybné z dôvodu nevedenia účtovnej agendy, nevykonávania žiadnej činnosti a pod. Uvedené spochybňovanie dôveryhodnosti svedeckej výpovede nemá žiadny základ v slovenskom pozitívnom práve.

Námietka žalobcu, že výpoveď konateľa spoločnosti M. T. s.r.o., bola realizovaná žalovaným bez prítomnosti žalobcu alebo jeho právneho zástupcu, je tiež neopodstatnená, lebo z pripojeného administratívneho spisu je preukázané, že správca dane dňa 13.10.2005 požiadal telefonicky konateľa žalobcu o sprostredkovanie informácie o dátume a mieste opakovaného vypočutia svedka p. M.. Takisto správca dane prostredníctvom elektronickej pošty (adresa A.@A..sk korešponduje s adresou uvedenou na listoch právneho zástupcu žalobcu) zaslanej o 11.51 hod. dňa 13.10.2005 a poštovej zásielky z 13.10.2005 doručovanej na adresu právneho zástupcu žalobcu vykonal maximum, aby ho o týchto skutočnostiach osobne informoval. Preto Najvyšší súd nemôže akceptovať tvrdenie žalobcu, že došlo k oneskorenému doručeniu písomného oznámenia o výsluchu.

Takisto, za tejto situácie trvanie na doplnení dokazovania, konkrétne znaleckom dokazovaní, ktorým by sa malo vykonať porovnanie faktúr alebo overenie pravosti podpisov, poprípade obhliadky, ktorou by sa malo overiť, či sa predmetná mechanická ruka nachádza v majetku žalobcu, je z týchto dôvodov procesne neefektívne a objektívne by nevedelo k naplneniu cieľa sledovaného dokazovaním.

Z uvedeného potom Najvyššiemu súdu vyplýva jednoznačný záver, že krajský súd postupoval pri prieskume rozhodnutia žalovaného v súlade so zákonom a námietky žalobcu voči jeho zamietavému rozhodnutiu sú neopodstatnené.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä č. 1 Sž-o-KS 125 /2004, Najvyšší súd postupom podľa § 219 O.s.p. a v zmysle odvolacích dôvodov napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého neúspešnému žalobcovi právo na náhradu trov tohto konania nevzniká.

Súčasne v zmysle § 2 ods. 4 a § 8 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v spojení s položkou 10 písm. e) prílohy tohto zákona, je povinný účastník, ktorý podal odvolanie, zaplatiť za konanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom ústredných orgánov štátnej správy a iných orgánov s pôsobnosťou pre celé územie Slovenskej republiky súdny poplatok vo výške 10.000,- Sk na účet súdu, poprípade kolkovými známkami. Nakoľko tak žalobca nevykonal, Najvyšší súd mu túto povinnosť vo výroku uložil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu **n i e j e** prípustný opravný prostriedok (§ 246c O.s.p.).

V B. dňa 8. novembra 2007

JUDr. Ida Hanzelová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: